

Елена Павлова

Поне една празна маса

За пръв път чух за това заведение, когато шефът ми ме извика и ми връчи една съвсем тъничка папка. На пръв поглед, на този ресторант всичко му беше наред: регистриран, минал през ситото на всевъзможните инстанции, плащал редовно данъци... До един, документите в данъчното му досие бяха педантично попълвани, точни и си личеше, че собствениците нямат намерение да си забъркват неприятности със закона. Толкова по-странно ми прозвуча, че ресторантът трябва да бъде разследван за данъчни измами, но проблемът не е мой – в крайна сметка, губят ми времето, но ми плащат за това.

На следващата вечер, след като се запознах с всички реклами, извещения и подробности около заведението, паркирах на отсрещния тротоар и се заех с присъщата си дейност. Броях клиентите и си ги отбелязвах в тефтерчето.

Беше много интересно ресторантче според рекламата. Автоматизацията се споменаваше мимоходом, макар че в досието ѝ бяха посветени сигурно двадесетина страници: най-нов модел компютърно управление на разпределението на местата и оптимизирането на наличния ресурс, което, казано на прост език, ще рече, че компютър за близо дванадесет хиляди долара следи кои места са заети, кой какво си е поръчал и колко време чака да си го получи. Е, голяма работа, технически новости. Хвърлени на вятъра пари, мен ако питате. По-интересното беше, че ресторантът обещаваше „винаги поне една празна маса“. С 85 места и при условие, че от самото му откриване едно празно местенце не е имало според счетоводните документи, много ми беше интересно как може да си осъществяват обещанието...

И тъй, седях в колата и броях. Колкото по-късно ставаше, толкова по-интересна ми се струваше ситуацията: до 11.30 вечерта бяха влезли 246 души и бяха напуснали само 64. Тъй като очевидно нямаше начин да седнат по трима души на стол, ставаше ясно, че тук ИМА някаква данъчна измама и заведението разполага с доста повече маси, отколкото са декларирани.

Към дванадесет, когато вътре вече трябваше да има минимум 230 човека, сляхох от колата и пристъпих към тъй наречения етап „субективно проучване“ – тоест, оправих си папионката и влязох в ресторанта.

Системата се оказа доста по-автоматизирана, отколкото описваше декларираното. Жив персонал не срещнах – оберкелнерът ми се усмихваше от телевизионен екран и притежаваше всички ясни признаци на компютърно генерирано изображение. Отказах му аперитив – виждаше се, че на бара има достатъчно народ – и той ме насочи към салона.

Очаквах да мина поне през няколко помещения; нищо такова. Ресторантът съвършено точно отговаряше на скиците в досието си, беше си съвсем нормално пълен и да, имаше и маси с по някое незаето място, и една свободна маса.

Ястията в менюто напълно отговаряха на приложеното в досието, компютърното управление готвеше великолепно, а автоматизацията на сервирането – кухненски асансьор се отваря на самата маса и после прибира празните съдове – сама по себе си беше впечатляваща. Само дето... къде бяха всички останали хора? Посветих на късната си вечеря близо два часа и мога да твърдя със сигурност, че нови клиенти се появяваха само когато действително се освобождаваше маса. Бях също така убеден, че по пътя към залата коридорът не се разклонява нанякъде и следователно ресторантът има само един салон, този, в който се намирах.

За всеки случай на следващата сутрин пратих екип, който да обиколи ресторанта, да спретне малка ревизия и да проучи всички възможни входове и изходи, но екипът, естествено, нищо странно не откри. Ресторантът беше редовен отвсякъде. Къде тогава се губеха онези сто и петдесет човека, които си бях отбелязал предишната вечер?

Прекарах и следващата в наблюдение, цифрите бяха горе-долу същите. Какво бих могъл да напиша в доклада си, освен че поне за момента фактът, че ресторантът не отчита част от оборота си, не може да бъде доказан?

Е, това заведение се превърна в моя фикс-идея. Вечерях там поне веднъж седмично и поне още една нощ прекарах в наблюдения и записи. Имаше нещо нередно, дявол да го вземе, но какво беше то?

Мисля, че първия си пробив осъществих в онази вечер, когато срещнах в ресторанта Дейв Ли. Не знаех, че се е върнал, но той ми махна, пък и аз му махнах, седнах на масата му, изкарахме няколко приятни часа в сладки приказки... Обеща да ми се обади на следващия ден и, след като чаках до обяд, аз му звъннах вкъщи. Жена му ми каза, че Дейв не би могъл да ми се обади... бил мъртъв повече от седмица вече. Скоро речен рак. Изкарал бил три операции последния месец, но метастазите...

Халюцинации ли бях имал? Седях си в тесния като килийка кабинет и превъртах наум целия снощен разговор. Далас – трябваше да е изкарал там поне шест месеца, явно с изключение на последния. Когато го питах как е стария щат, мъгляво ми беше отвърнал, че не знае, но нещо май се мътелo нататък и скоро щял да провери. Спомена и за някакви

проблеми със спирачките на колата; когато се ухилих, че на него все на спирачки му върви – преди да замине за Далас беше катастрофирал леко – той изобщо не разбра намека, досега бил имал неприятности с какво ли не, но това със спирачките му се случвало за пръв път...

Имаше странни разминавания, като се замислиш – не едно. Е, това ми е работата, така че се захванах да ровя и седмица по-късно вече разполагах с щателно проучване за живота на Дейвид Ли Свенсон през последните десет месеца. Почти веднага открих и това, което ми трябваше: Дейв е посещавал този ресторант, преди да замине за Далас. Беше ходил четири-пет пъти, поне два – непосредствено след откриването на новото заведение. Такъв си беше – падаше си по новите интересни местенца.

Зарових се в данните за ресторанта. Всъщност открих това, което ми трябваше, на средата на списъка с кухненското оборудване: готварска печка такава, готварска печка от друг вид, сервиси N броя, синтезатор за цилиндричен типлъров ефект, фризер един модел, фризер друг модел...

Трябваше ми още една седмица да се добера до подробностите за въпросния синтезатор и в края ѝ – много разочаровашо – позвъних на софтуерната фирма, която беше спретнала програмата за компютъра, само за да откроя, че главният програмист на проекта тъкмо е починал... от рак. Обещаха обаче да ме снабдят с цялата налична документация, която намерят.

Бях почти сигурен... но не можех просто така да снеса пред шефа резултатите от разследването и да заявя: „Ето това е. Така го правят“. Искам да кажа... Според един физик на име Типлър машината на времето е възможна. Просто е: има начин да измамите вселената и да огънете пространство-времето. Получава се налудничава цилиндрична форма, която така преобръща тъканта на континуума, че вместо да следва привичната посока от миналото към бъдещето, времето на практика осцилира. То се люлее напред-назад като махалото на дядовия часовник. Хващате се в едната посока и отскачате напред във времето. Хващате се в другата и се връщате назад. Гениално, нали? Само дето за създаването на необходимия ефект според други физици били необходими около сто хиляди неутронни звезди и четири хиляди кубични километра вакуум. Е, според спецификациите, синтезаторът на цилиндричен типлъров ефект правеше това същото без неутронните звезди и вакуума.

Когато получих копие от разпечатка на неокончателна версия на програмата за компютъра, раковите заболявания вече бяха излезли на първа страница. Необичаен скок, наричаха го в пресата и се скъсваха да

обвиняват замърсяването на околната среда, господ Бог и кой ли още не.

Зарових се в разпечатката и се заех едно по едно да разгадавам нещата. Трябваша ми две седмици да добия представа кое какво прави и да открия коя субпрограма ползва безумно огромния обем кеш-памет и защо, за бога, е наложително всеки клиент да бъде проверяван по колкото може повече легални начини (и поне по три нелегални). При това знаех какво търся. О, много беше просто. Клиентът влиза. Компютърът моментално го проверява и за времето, необходимо да стигнете от външната врата до конзолата на обектлера, машината вече знае всичко, което някой някога е знаел за вас. Това се сравнява с информацията за всички останали клиенти в момента и някога в миналото. И някога в бъдещето. Накрая получавате маса... тогава и там, където има свободни места. И където и когато няма шанс да срещнете някой познат от миналото... или бъдещето си.

Седях, вирах се в бележките си, в разпечатката, в цялото това безумие... и сам не си вярвах. Навън бушуваше истинска епидемия от ракови заболявания; аз току-що бях открил, че пътуването във времето е възможно. Пресметнах го наум – ресторантът работеше от почти година вече. Имаше 85 места и не по-малко от примерно 300 клиенти на вечер. Значи всяка вечер заведението пълнеше до дупка две вечери напред в бъдещето, даже не – три, защото „днес“ вече е заето още от онзиден. Днес клиентите отиват три години напред, догодина по това време ще са на колко, дванадесет годинки от тук?, а след още някое време вече ще вечерят в следващия век без дори да разберат за това! Добре де, днес може да има свободно място за посетител от днес, ако не се познава с никой от присъстващите и ако онзиденшен клиент не е седнал вече на масата. Но като цяло... Пълна лудница.

Интересно, запитах се, дали същият такъв синтезатор на цилиндричен ефект не функционира и някъде другаде? Може да се постави къде ли не – в детски лагери, в хотели, в болници... Точно в момента всяка болница би имала крещяща нужда от един такъв – раково-болните ставаха застрашително много. Вече се говореше дори за възможността това да е някакъв канцерогенен вирус, наистина да е епидемия.

Дейв Ли беше починал от рак, скоротечна форма. Доста рядка... тогава. Сега я наричаха скорак, все едно кои органи ти поразява. И програмистът беше умрял от скорак. И кой още?

Не се оказа трудно – нужни ми бяха само три дни – да намеря данните за първите случаи и да ги сравня с регистрираните посетители на ресторанта. Малко аритметика – най-първите починали безспорно са

хапвали тия дни или може би следващия месец, някъде там. Прихванали са вируса сега и са го занесли със себе си обратно, за да заразят със скорак други хора и да предизвикат епидемия, която да ги зарази сега, за да се върнат в миналото и да... За Бога, дори не бих могъл да занеса всичко това на шефа си. Този ресторант е вече три години напред в бъдещето, което означава, че е пълен днес, ще бъде пълен и утре, и вдругиден, и следващата седмица... и, следователно, не е затворен. Дори да съм разказал някому, не са ме взели насериозно. Не, дори да съм щял да разкажа. Не, дори ако ще разкажа... Ох!

Във всеки случай, нямам намерение да стоя със скръстени ръце и да чакам скоракът да покоси и мен след време. Ще си оставя папката на бюрото и ще закача това писмо за корицата ѝ. След това излизам и отивам да вечерям.

КРАЙ

© Елена Павлова

Источник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/211>]